

LOPEN NAAR TERSCHELLING



Zaterdag 15 september was het zover: ik zou me aan de zeldzame tocht te voet van af de Friese kust naar ons langste waddeneiland gaan wagen. Deze oversteek staat bij de pur-sang wadlopers genoteerd als de op een na zwaarste van ons land. De moeilijkste is die van Texel naar Vlieland met een grote omweg van 35 km.

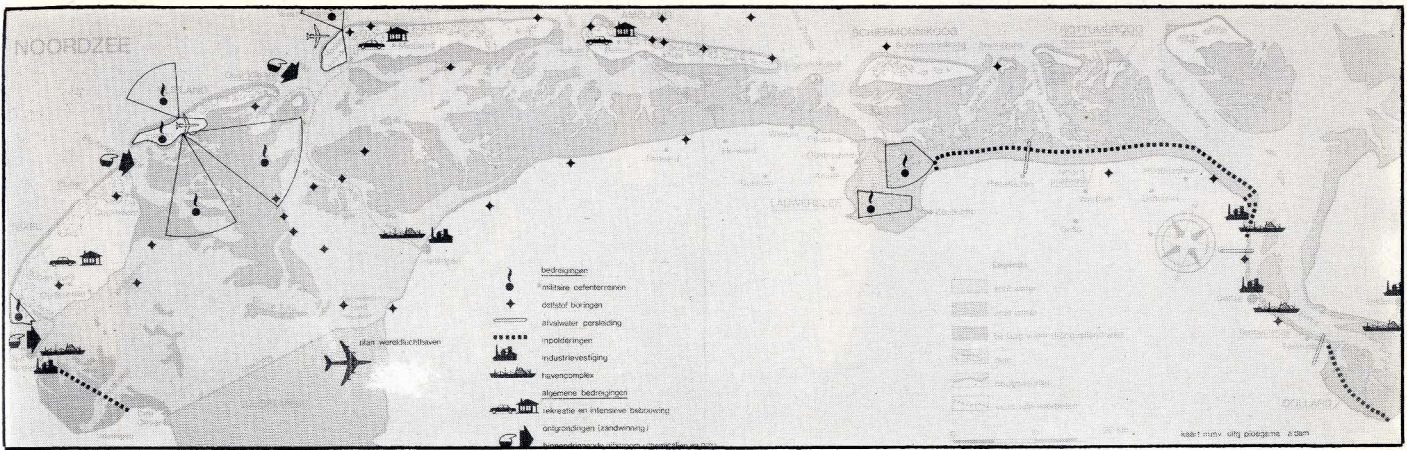
Ik had van Frans Visser uit Den Haag op dinsdagmiddag een seintje gekregen dat hij van plan was om bij goed weer a.s. zaterdag te gaan. Er zouden maar enkele liefhebbers meekunnen. Het weer leek gunstig: stabiel, helder en warm met een constante oostenwind, die zou moeten zorgen voor de noodzakelijke lage waterstand in de wat dieper gelegen westelijke waddenzee. En het weer bleef Goddank gunstig . . .

Vrijdagmiddag komt eindelijk het verwachte telefoontje: morgen om een uur 's middags in Harlingen verzamelen op de kade voor de eilandboten en dan meteen doorrijden naar St. Jacobiparochie in Het Bildt om ons te prepareren op de start van half drie. De hele week had ik me a.h.w. inwendig zitten opladen voor deze sensationele niet ongevaarlijke oversteek. Nu zou het echt gaan gebeuren . . .

Zaterdag om twintig over een, terwijl ik al enige tijd denk aan een afschuwelijk misverstand komt een stoffige besteleend met nogal haveloos uitzijnde bemanning van Frans Visser en Kees Wevers de kade van Harlingen optuffen. We parkeren de eend met enige moeite, laden de bagage over in mijn auto en dan gaat het in n.o. richting naar St. Jacobiparochie. Frans wijst onderweg enkele kerk- en watertorens aan, die ons straks als baken zullen dienen. Hij heeft de tocht al een keer eerder gemaakt met zijn alpinistenvrienden in juni van dit jaar.

We arriveren aan de waddenzeedijk, die in het kader van de Deltawerken aanzienlijk verzwaaard is met asfaltbeschoeiing aan de zeezijde. Hij is ter plaatse grotendeels klaar en ongetwijfeld voor zijn taak berekend, maar landschappelijk allerm minst fraai uitgevallen. Nu snel verkleed, onze reservekleding in plastic verpakt in de rugzakken, kompassen, kaarten, rubber reddingsbootje oppompen, wat eten en bovenop de dijk oriënteren. Het zit goed met wind en zicht. We staan hier op het enige punt aan de Friese kust vanwaar de oversteek mogelijk is; elders is de zee te diep. Bovendien kunnen we over een zandpersleiding een eindje de zee in lopen, waardoor we het gebagger door het zware donkere zeeklei-slik enigszins kunnen vermijden. Dit slik kruipert hier namelijk tot ver boven de knieën omhoog . . .

Daar staan we dan met ons drieën, magere



lichtgewichtfiguren met ons opgeblazen bootje bovenop de dijk in de fikse oostenwind en overzien nog één keer vanuit de hoogte de zeevlakte waarachter de overkant op 16 kilometer afstand niet te ontwaren is. Achter ons liggen de vruchtbare landerijen van het Friese Bildt in de nazomerzon.

Maar we hebben eigenlijk geen minuut meer te verliezen. Frans is wat laconiek met zijn tijd omgesprongen en we zullen flink moeten doorsjouwen (en doordouwen!) om met laag water de diepste geulen van het traject dicht onder de kust van de Boschplaat te kunnen doorwaden. Het loopt al tegen drieën als we de persleiding verlaten en ons een voor een in het slikwater laten plonzen.

Met een boog naar het zuiden sjokken we eerst om de baggergaten en passeren een boei in de ondiepe geul voor de kust. Frans en Kees weten gelukkig precies de weg. Wel zijn onze wadloopstokken nuttig om te kunnen peilen. Het is zwaar lopen; we schieten slechts weinig op en het duurt erg lang voor we een eind uit de kust zijn. De oostenwind duwt ons echter wel schuin in de goede richting.

Frans oriënteert zich op de watertoren en de kerktorens. Vooruit rechts ontwaar ik met moeite in de ijle oneindigheid de roodwitgerande vuurtoren van Hollum op Ameland. Het water is zakkende maar er zijn toch maar weinig droogvallende slipvlaktes. Bijna de hele route moet door het water gelopen worden. Mijn dijen beginnen pijnlijk te worden. Ik vang dat zo goed mogelijk op door me als een Giethoornse punteraar met mijn stok voort te bomen. Afwisselend slepen we de rubberboot achter ons aan.

Als we naar schatting halverwege zijn beginnen de hogere duintoppen van Oost-Terschelling op te doemen, een hartverwarmend gezicht! Intussen zijn we blijkbaar wat uit koers geraakt, want we komen in diep water terecht en moeten links ombuigen. We verliezen er tijd door. Terwijl Frans en Kees opnieuw positie bepalen loop ik vast vooruit, want zij zijn veel jonger en hebben een hoger tempo. We hebben geen tijd om uit te puffen en foto's te maken.

Hoewel ik blijf genieten van het spel van water, zon, lucht, wind, golfjes, slijvlaktes met vogels, wadpiëren, mosselbanken en eindeloze vergezichten doet de vermoeidheid zich toch allengs sterker voelen. Friesland is nu reeds lang niet meer te zien. Het laatst was nog een glimp op te vangen van de zonbeschenen watertoren.

De zon gaat dalen in rossige gloed. Het wordt boven water frisser door de aanwakkerende wind, die de golven tegen ons aan doet klot-

sen. Het water zelf is gelukkig niet koud, maar werkt toch verkrampend op mijn liezen. Meeuwen en sterntjes vliegen schreeuwend van de mosselbanken voor ons op, die juist boven water steken. Onder mijn schoen voel ik een plotselinge siddering: waarschijnlijk heb ik een grote onder het zand verscholen schol verstoord in zijn rust.

We komen dicht onder de eilandkust en kunnen meer duincontouren onderscheiden. De zon gaat geelrood onder, maar we hebben nu nauwelijks tijd om van dat onvergetelijke schouwspel te genieten. Integendeel, ik moet worstelen met mezelf, mijn dijen willen niet meer en anderzijds wil ik mijn kamers niet ophouden. Elke stap is pijnlijk. Hoeveel heb ik er gezet vanmiddag en hoeveel moeten er nog volgen? Had ik nu maar suikerklontjes bij de hand bij wijze van kick.

Frans is weer even uit de koers, iets teveel oost waarschijnlijk. We waden opeens door veel te diep water dat ons tot borsthoogte reikt. De golven klotsen hoog tegen ons op. Het is erg donker geworden. De vuurtorenlichten zijn gaan schijnen, rechts Hollum, ver af links de Brandaris. En wij bevinden ons in een verre van prettige situatie.

Frans maant tot spoed want het laagtij van zeven uur is al voorbij en het water gaat weer wassen. Zijn we de laatste geul al gepasseerd? We schuifelen door het diepe water met de handen aan ons bootje geklemd in het schemerdonker.

Dan komen we vrij plotseling weer wat omhoog. Het wordt ondieper en we belanden op slib. Niet lang daarna zien we zoutwaterplantjes verspreid tussen onze voeten verschijnen. We kunnen zeekraal en lamsoor ruiken. We moeten er nu zijn, en ja, de struikjes worden dicht.

Frans wil nog wat doorlopen, maar ik geef het hier op. Alsjeblieft rusten. We ploffen neer temidden der geurige ruigte van het spookachtige eiland en willen de grond wel kussen.

De maan komt nu op met bleekroze schijn. Het is onwezenlijk mooi. We trekken met moeite tastend onze droge kleren aan en eten wat om bij te komen; het helpt. Een blik op het horloge: het is acht uur geweest. We hebben het in vijf uur tijds heel snel gelopen. Nu moeten we nog een zestal kilometers grotendeels crosscountry naar het dorpje Oosterend door een deel van het Europees natuurreservaat De Boschplaat. We passeren een immens grote weide nog steeds ons rubberbootje meeslepend. De zwarte silhouetten van Noorse Fjordenpaarden komen hinnikend, wildgalopperend en briesend op ons af. We hebben hen gestoord in hun nachtrust. Verderop maken de

aanwezige koeien het nog bonter; ze gaan enorm tekeer en willen ons attackeren. Enkele hoorbare klappen met de stok op ons „ruimtevoertuig“ weerhoudt hen er gelukkig van ons op de hoorns te nemen. Wat moesten ze wel van deze vreemde astronauten denken?

Na eindeloos sjouwen deels door mulle duinpaadjes bereiken we pas tegen elf uur 's avonds een hip cafeetje in Oosterend, waar we ons te goed doen aan bier, kip en frites na eerst het thuisfront gerustgesteld te hebben. We vinden gelukkig een caravan als nachtlegger voor onze stramme ledematen. Met intense voldoening tol ik als een blok in slaap.

In de stilte van de zondagmorgen tuffen we rustig per bus over het eiland naar West-Terschelling en vandaar gaat het per veerboot naar Harlingen. Ik zal meerdere dagen nodig hebben om bij te komen en mijn stijfheid weer de baas te worden. Het schijnt dat wij deze tocht naar Terschelling voor de 6e keer in de wadloophistorie hebben gelopen. In omgekeerde (makkelijker) richting is hij vijf keer afgelegd. Het is in elk geval een enorme belevenis geweest gedurende die luttele uren op het wijde wad. Maar ik zou deze oversteek slechts weinigen willen aanraden in tegenstelling tot het parachutespringen (zie Ankertrros '73 nr. 1).

Tussen twee haakjes: bent U al lid van de Landelijke Vereniging tot Behoud van de Waddenzee, te Harlingen; 35.000 leden.

U kunt zich opgeven via G. van Heek - A.B.N. Velp.

